

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΟΛΑ ΤΑ ΧΑΜΕΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

1

Πέμπτη, 7.55 π.μ.

Κάθεται στη στάση του λεωφορείου κοιτάζοντας πόσα likes πήρε η ανάρτησή της στο Instagram και δεν παρατηρεί τον άντρα με το πιστόλι, μέχρι που βρίσκεται σχεδόν δίπλα της.

Μπορούσε να πετάξει τη σάκα της και να τρέξει στους βάλτους. Είναι ένα σβέλτο δεκατριάχρονο κορίτσι και ξέρει κάθε σπιθαμή έλους και κινούμενης άμμου στο Πλαμ Άιλαντ. Μια αραιή πρωινή ομίχλη έρχεται απ' τη θάλασσα κι ο άντρας είναι μεγαλόσωμος κι αδέξιος. Θα τον άγχωνε η καταδίωξη και θ' αναγκαζόταν σίγουρα να σταματήσει να την κυνηγάει πριν έρθει το σχολικό στις οκτώ.

Όλα αυτά περνούν απ' το μυαλό της σε ένα δευτερόλεπτο.

Ο άντρας στέκεται τώρα μπροστά της. Φοράει μια μαύρη μάσκα του σκι και σημαδεύει με το όπλο το στήθος της. Πιάνεται η ανάσα της και το κινητό τής πέφτει. Προφανώς δεν είναι αστείο ή φάρσα. Τώρα έχουμε Νοέμβριο. Το Χαλογουίν ήταν πριν από μια βδομάδα.

«Ξέρεις τι είναι αυτό;» ρωτάει ο άντρας.

«Ένα πιστόλι», λέει η Κάιλι.

«Ένα πιστόλι που σημαδεύει την καρδιά σου. Αν φωνάξεις, ή αντισταθείς, ή προσπαθήσεις να τρέξεις, θα σε πυροβολήσω. Το κατάλαβες;»

Γνέφει καταφατικά.

«Εντάξει. Ωραία. Ψυχραιμία. Βάλε αυτό στα μάτια σου. Το αν θα ζήσεις ή θα πεθάνεις εξαρτάται από το τι θα κάνει η μητέρα σου μέσα στις επόμενες είκοσι τέσσερις ώρες. Κι όταν... αν σ' αφήσουμε ελεύθερη, δεν θέλουμε να μπορείς να μας αναγνωρίσεις».

Τρέμοντας, η Κάιλι φοράει την ελαστική, ενισχυμένη μάσκα ύπνου.

Ένα αυτοκίνητο σταματά δίπλα της. Η πόρτα ανοίγει.

«Μπες μέσα. Πρόσεχε το κεφάλι σου», λέει ο άντρας.

Ψηλαφώντας, μπαίνει στο αυτοκίνητο. Η πόρτα κλείνει πίσω της. Το μυαλό της έχει πάρει φωτιά. Ξέρει πως δεν έπρεπε να μπει στο αμάξι. Έτσι εξαφανίζονται τα κορίτσια. Έτσι εξαφανίζονται κορίτσια κάθε μέρα. Αν μπεις στο αμάξι, τελείωσε. Αν μπεις στο αμάξι, χάθηκες για πάντα. Δεν μπαίνεις στο αμάξι, γυρνάς και τρέχεις, τρέχεις, τρέχεις.

Πολύ αργά.

«Βάλε της τη ζώνη», λέει μια γυναίκα από το μπροστινό κάθισμα.

Η Κάιλι αρχίζει να κλαίει κάτω από τη μάσκα ύπνου.

Ο άντρας έρχεται στην πίσω θέση δίπλα της και της βάζει τη ζώνη ασφαλείας. «Σε παρακαλώ, προσπάθησε να κρατηθείς ψύχραιμη, Κάιλι. Ειλικρινά, δεν θέλουμε να σου κάνουμε κακό», λέει.

«Κάποιο λάθος κάνετε», λέει εκείνη. «Η μαμά μου δεν έχει λεφτά. Ξεκινά στην καινούργια δουλειά της στις...»

«Πες της να μη μιλάει!» λέει απότομα η γυναίκα στην μπροστινή θέση.

«Δεν είναι τα λεφτά το θέμα, Κάιλι», λέει ο άντρας. «Μονάχα μη μιλάς. Εντάξει;»

Το αυτοκίνητο ξεκινά βιαστικά μέσα σ' έναν στρόβιλο από άμμο και χαλίκια. Αρχίζει να τρέχει, αλλάζοντας κοφτά ταχύτητες.

Η Κάιλι αφουγκράζεται καθώς το αυτοκίνητο περνά τη γέφυρα του Πλαμ Άιλαντ και ριγώντας ακούει τον βρυχηθμό του σχολικού που περνάει δίπλα τους.

«Πήγαινε πιο σιγά», λέει ο άντρας.

Οι ασφάλειες μπαίνουν αυτόματα κι η Κάιλι αναθεματίζει τον εαυτό της που έχασε την ευκαιρία. Μπορούσε να είχε βγάλει τη ζώνη ασφαλείας, να 'χε ανοίξει την πόρτα, να 'χε πηδήξει έξω. Τυφλός πανικός την κυριεύει. «Γιατί το κάνετε αυτό;» λέει ανάμεσα στα δάκρυστά της.

«Τι να της πω;» ρωτάει ο άντρας.

«Να μην της πεις τίποτα. Πες της να το βουλώσει», απαντάει η γυναίκα.

«Πρέπει να σωπάσεις, Κάιλι», λέει ο άντρας.

Το αυτοκίνητο τρέχει, πιθανώς στη Γουότερ Στριτ, κοντά στο Νιούμπεριπορτ. Η Κάιλι πιέζει τον εαυτό της να πάρει βαθιές ανάσες. Εισπνοή κι εκπνοή, εισπνοή κι εκπνοή, όπως της έμαθαν οι σχολικοί σύμβουλοι στο μάθημα εγρήγορσης. Ξέρει πως, για να κρατηθεί ζωντανή, πρέπει να έχει παρατηρητικότητα και υπομονή. Είναι στη δευτέρα γυμνασίου, στο πρόγραμμα των αριστούχων. Όλοι λένε πως είναι έξυπνη. Πρέπει να παραμείνει ψύχραιμη και να παρατηρεί τα πάντα, για να αρπάξει την ευκαιρία όταν θα έρθει.

Εκείνο το κορίτσι στην Αυστρία είχε επιζήσει, το ίδιο και τα κορίτσια στο Κλίβελαντ. Και είχε δει κι εκείνο το κορίτσι από

την οικογένεια των μορμόνων που το είχαν απαγάγει στα δεκατέσσερά του στη συνέντευξη που έδωσε στο «Good Morning America». Όλες είχαν επιζήσει. Ήταν τυχερές, αλλά ίσως ήταν κάτι περισσότερο από τύχη.

Καταπίνει άλλο ένα κύμα τρόμου που απειλεί να την πνίξει.

Η Κάιλι ακούει το αυτοκίνητο να περνάει τη γέφυρα του Αυτοκινητόδρομου 1 στο Νιούμπεριπορτ. Περνούν τον ποταμό Μέριμακ, πηγαίνοντας προς το Νιου Χαμσάιρ.

«Όχι τόσο γρήγορα», ψιθυρίζει ο άντρας και το αυτοκίνητο κόβει ταχύτητα για λίγα λεπτά, αλλά ύστερα, λίγο λίγο, αρχίζει πάλι να τρέχει.

Η Κάιλι σκέφτεται τη μαμά της. Θα πάει στη Βοστόνη σήμερα το πρωί, να δει την ογκολόγο. Η καημένη η μαμά της, αυτό θα την...

«Θεέ μου», λέει η οδηγός, ξαφνικά έντρομη.

«Τι έγινε;» ρωτάει ο άντρας.

«Μόλις περάσαμε ένα περιπολικό σταθμευμένο στα σύνορα της πολιτείας».

«Δεν πειράζει, νομίζω πως είσαι στο... Όχι! Χριστέ μου, άναψε τα φώτα του», λέει ο άντρας. «Κάνει σήμα να σταματήσεις. Έτρεχες πολύ! Πρέπει να σταματήσεις».

«Το ξέρω», απαντά η γυναίκα.

«Δεν θα έχουμε πρόβλημα. Δεν θα έχει δηλώσει κανείς ακόμα την κλοπή αυτού του αυτοκινήτου. Βδομάδες ήταν παρατημένο σ' εκείνο το δρομάκι στη Βοστόνη».

«Δεν είναι το αυτοκίνητο το πρόβλημα, αυτή είναι το πρόβλημα. Φέρε μου το όπλο».

«Τι θα κάνεις;»

«Τι μπορούμε να κάνουμε;»

«Μπορούμε να το δικαιολογήσουμε», επιμένει ο άντρας.

«Μ' ένα κορίτσι που έχουμε απαγάγει και βρίσκεται με δεμένα τα μάτια στο πίσω κάθισμα;»

«Δεν θα πει τίποτα. Θα πεις, Κάιλι;»

«Όχι, το υπόσχομαι», κλαψουρίζει η Κάιλι.

«Πες της να σωπάσει. Βγάλε αυτό το πράγμα από τα μούτρα της και πες της να κατεβάσει το κεφάλι και να κοιτάζει κάτω», λέει η γυναίκα.

«Κράτα κλειστά τα μάτια σου. Μη βγάλεις άχνα», λέει ο άντρας, βγάζοντάς της τη μάσκα και σπρώχνοντας προς τα κάτω το κεφάλι της.

Η γυναίκα σταματάει το αυτοκίνητο και φαίνεται πως το ίδιο κάνει και το περιπολικό πίσω της. Προφανώς, η γυναίκα παρακολουθεί τον αστυνομικό στον καθρέφτη. «Γράφει το νούμερο στο βιβλίο του. Θα το είπε και στον ασύρματο», λέει.

«Δεν πειράζει. Θα του μιλήσεις εσύ. Όλα θα πάνε καλά».

«Όλοι αυτοί οι αστυνόμοι που περιπολούν στα σύνορα δεν έχουν και κάμερες στα αυτοκίνητα;»

«Δεν ξέρω».

«Θα ψάχνουν αυτό το αυτοκίνητο. Με τρεις ανθρώπους. Θα πρέπει να κρύψουμε το αυτοκίνητο στον αχυρώνα. Ίσως για χρόνια».

«Μην τα παραλές. Μια κλήση για υπερβολική ταχύτητα θα σου κόψει».

Η Κάιλι ακούει το τρίξιμο από τις μπότες του συνοριοφύλακα καθώς βγαίνει από το περιπολικό και περπατάει προς το μέρος τους.

Ακούει πως η γυναίκα κατεβάζει το παράθυρο του οδηγού. «Θεέ μου», ψιθυρίζει η γυναίκα καθώς εκείνος πλησιάζει.

Το τρίξιμο απ' τις μπότες σταματάει δίπλα στο ανοιχτό παράθυρο.

«Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, αστυνόμε;» ρωτάει η γυναίκα.
«Κυρία μου, ξέρετε πόσο γρήγορα πηγαίνατε;» ρωτάει ο συνοριοφύλακας.

«Όχι», λέει η γυναίκα.

«Το ραντάρ μου σας έγγραψε στα ογδόντα οκτώ χιλιόμετρα. Είναι σχολική περιοχή και το όριο είναι σαράντα. Μάλλον δεν είδατε τις πινακίδες».

«Όχι, δεν ήξερα πως υπάρχει σχολείο εδώ κοντά».

«Υπάρχουν πολλές πινακίδες, κυρία».

«Λυπάμαι, δεν τις είδα».

«Πρέπει να δω το...» αρχίζει να λέει ο αστυνομικός και σταματάει. Η Κάιλι ξέρει πως κοιτάζει αυτήν. Τρέμει ολόκληρη.

«Κύριε, κόρη σας είναι η κοπέλα που κάθεται δίπλα σας;» ρωτάει ο αστυνομικός.

«Ναι», λέει ο άντρας.

«Δεσποινίς, μπορώ να δω το πρόσωπό σας, παρακαλώ;»

Η Κάιλι σηκώνει το κεφάλι, αλλά κρατά κλειστά τα μάτια της. Τρέμει ακόμα. Ο συνοριοφύλακας είδε πως κάτι δεν πάει καλά. Περνάει μισό δευτερόλεπτο, μέσα στο οποίο ο αστυνομικός, η Κάιλι, η γυναίκα και ο άντρας σκέφτονται τι θα κάνουν.

Η γυναίκα μουγκρίζει κι ύστερα ακούγεται ο ήχος ενός μανάχα πυροβολισμού.

2

Πέμπτη, 8.35 π.μ.

Υποτίθεται πως θα είναι μια επίσκεψη ρουτίνας στην ογκολόγο. Μια εξέταση ύστερα από έξι μήνες, για να βεβαιωθούν ότι όλα είναι εντάξει κι ότι ο καρκίνος στο στήθος της είναι ακόμα σε ύφεση. Η Ρέιτσελ είπε στην Κάιλι να μην ανησυχεί γιατί αισθάνεται μια χαρά κι είναι σχεδόν σίγουρο πως όλα θα είναι καλά.

Κατά βάθος, βέβαια, ξέρει πως μπορεί να μην είναι όλα καλά. Το ραντεβού της ήταν αρχικά προγραμματισμένο για την Τρίτη πριν από τη Γιορτή των Ευχαριστιών, όμως έκανε εξετάσεις αίματος στο εργαστήριο την περασμένη βδομάδα κι όταν η δρ Ριντ είδε τα αποτελέσματα, ζήτησε από τη Ρέιτσελ να την επισκεφθεί σήμερα το πρωί. Πρώτα απ' όλα, η δρ Ριντ είναι μια σοβαρή, σταθερή και ψύχραιμη γυναίκα από τη Νέα Σκοτία, δεν είναι ο τύπος που πανικοβάλλεται εύκολα.

Η Ρέιτσελ προσπαθεί να μην το σκέφτεται καθώς οδηγεί νότια στην εθνική I-95.

Ποιος ο λόγος να ανησυχεί; Δεν ξέρει τίποτα. Ίσως η δρ Ριντ

να θέλει να πάει στην πατρίδα της για τη Γιορτή των Ευχαριστιών και μεταφέρει νωρίτερα όλα τα ραντεβού της.

Η Ρέιτσελ δεν αισθάνεται άρρωστη. Μάλιστα, είχε δυο χρόνια να νιώσει τόσο καλά. Για ένα διάστημα είχε πιστέψει ότι ήταν το αγαπημένο παιδί της κακοτυχίας. Μα τώρα όλα έχουν αλλάξει. Το διαζύγιο είναι πλέον πίσω της. Γράφει τις φιλοσοφικές διαλέξεις της για την καινούργια της δουλειά που ξεκινά τον Ιανουάριο. Τα περισσότερα μαλλιά της έχουν ξαναβγεί μετά τη χημειοθεραπεία, έχει ξαναβρεί τη δύναμή της και παίρνει βάρος. Το ψυχικό τίμημα για την περασμένη χρονιά πληρώθηκε. Έχει ξαναγίνει η συγκροτημένη, δυναμική γυναίκα που δούλευε σε δυο δουλειές για να τελειώσει ο Μάρτι τη νομική και να αγοράσουν το σπίτι στο Πλαμ Άιλαντ.

Είναι μόνο τριάντα πέντε. Έχει όλη τη ζωή μπροστά της.

Χτύπα ξύλο, σκέφτεται και χτυπάει ένα πράσινο κομμάτι του ταμπλό που ελπίζει πως είναι ξύλινο, μα υποπτεύεται πως είναι πλαστικό. Μέσα στον συρφετό που βρίσκεται στον χώρο αποσκευών του Volvo 240 υπάρχει ένα παλιό δρύινο μαστούνι, αλλά δεν υπάρχει λόγος να βάλει σε κίνδυνο τη ζωή ή την αρτιμέλειά της προσπαθώντας να το φτάσει.

Το τηλέφωνο λέει πως τώρα είναι 8.36. Η Κάιλι θα έχει κατέβει απ' το λεωφορείο και θα βαδίζει στο προαύλιο μαζί με τον Στιούαρτ. Της στέλνει σε μήνυμα το χαζό αστείο που της φύλαγε όλο το πρωί: Πού είναι τα Ηλίθια Πεδία;

Ύστερα από ένα λεπτό, όταν η Κάιλι δεν απαντάει, η Ρέιτσελ της στέλνει την απάντηση: Στο Παρίθι.

Και πάλι καμία απάντηση.

Το 'πιασες; Πες το ψευδίζοντας, της στέλνει κι άλλο μήνυμα η Ρέιτσελ.

Η Κάιλι την αγνοεί εσκεμμένα. *Αλλά*, σκέφτεται χαμογελώ-

ντας η Ρέιτσελ, *είμαι σίγουρη πως ο Στιούαρτ γελάει*. Εκείνος πάντα γελάει με τα κρύα αστεία της.

Είναι 8.38 κι έχει αρχίσει το μπουτιλιάρισμα.

Δεν θέλει να καθυστερήσει. Δεν καθυστερεί ποτέ. Μήπως να βγει από την εθνική και να πάρει τον Αυτοκινητόδρομο 1;

Οι Καναδοί γιορτάζουν τη Γιορτή των Ευχαριστιών σε διαφορετική ημερομηνία, θυμάται. Η δρ Ριντ πρέπει να της ζήτησε να πάει επειδή τα αποτελέσματα των εξετάσεων δεν είναι καλά. «Όχι», λέει μεγαλόφωνα και κουνάει το κεφάλι της. Δεν θα πέσει ξανά στον φαύλο κύκλο των αρνητικών σκέψεων. Τώρα προχωράει. Κι ακόμα κι αν εξακολουθεί να έχει εισιτήριο για τον Κόσμο των Ασθενών, δεν θα γίνει η αρρώστια η ταυτότητά της. Αυτό είναι πια πίσω της, όπως κι η εποχή που δούλευε γκαρσόνια κι οδηγούσε ταξί κι έχαφτε τις μπουρδες του Μάρτι.

Επιτέλους, αξιοποιεί όλες τις δυνατότητές της. Τώρα είναι καθηγήτρια. Σκέφτεται την εναρκτήρια διάλεξή της. Ίσως ο Σοπενχάουερ να είναι πολύ βαρύς για τους πάντες. Μήπως θα 'ταν καλύτερο να ξεκινήσει με το ανέκδοτο για τον Σαρτρ και τη σερβιτόρα στο Deux...

Χτυπά το τηλέφωνό της. Ξαφνιάζεται.

Άγνωστος, γράφει.

Απαντάει, πατώντας την ανοιχτή ακρόαση. «Εμπρός;»

«Δύο πράγματα να θυμάσαι», λέει μια φωνή μέσα από κάποιο μηχάνημα που παραμορφώνει τον ήχο. «Πρώτον, δεν είσαι η πρώτη και, σίγουρα, δεν θα είσαι η τελευταία. Δεύτερον, να θυμάσαι ότι το θέμα δεν είναι τα λεφτά αλλά η Αλυσίδα».

Κάποια φάρσα πρέπει να είναι, λέει ένα μέρος του εγκεφάλου της. Όμως η αντίδραση άλλων, βαθύτερων, πιο αρχαίων δομών στην παρεγκεφαλίδα της μόνο σαν καθαρός, ζώδης πανικός μπορεί να περιγραφεί.

«Νομίζω πως πήρατε λάθος αριθμό», λέει.

Η φωνή συνεχίζει, αγνοώντας τη: «Σε πέντε λεπτά, Ρέιτσελ, θα λάβεις το πιο σημαντικό τηλεφώνημα της ζωής σου. Πρέπει να σταματήσεις το αυτοκίνητό σου στην άκρη του δρόμου. Θα πρέπει να κρατήσεις την ψυχραιμία σου. Θα λάβεις λεπτομερείς οδηγίες. Φρόντισε να είναι φορτισμένη η μπαταρία του κινητού σου και να έχεις στυλό και χαρτί για να γράψεις τις οδηγίες. Δεν θα σε κοροϊδέσω λέγοντας ότι τα πράγματα θα είναι εύκολα για σένα. Οι επόμενες μέρες θα είναι πολύ δύσκολες, αλλά η Αλυσίδα θα σε βοηθήσει να τα βγάλεις πέρα».

Η Ρέιτσελ νιώθει παγωνιά. Η γεύση στο στόμα της της θυμίζει σκουριασμένες δεκάρες. Ζαλίζεται. «Θα αναγκαστώ να καλέσω την αστυνομία, αλλιώς...»

«Όχι αστυνομία. Κανένα από τα σώματα ασφαλείας. Θα τα καταφέρεις, Ρέιτσελ. Δεν θα σε επιλέγαμε αν πιστεύαμε πως είσαι ο τύπος που γίνεται κομμάτια. Αυτό που σου ζητάμε μπορεί να φαίνεται αδύνατον τώρα, αλλά είναι εντελώς μέσα στις δυνατότητές σου».

Κάτι σαν πάγος τρέχει στη ραχοκοκαλιά της. Κάτι απ' το μέλλον, που ξεχείλισε στο παρόν. Ένα τρομακτικό μέλλον το οποίο, προφανώς, θα φανερωθεί σε λίγα μόλις λεπτά.

«Ποιος είσαι;» ρωτάει.

«Να προσεύχεσαι να μη μάθεις ποτέ ποιοι είμαστε και τι είμαστε ικανοί να κάνουμε».

Η γραμμή κλείνει.

Κοιτάζει πάλι την αναγνώριση κλήσης, αλλά ο αριθμός εξακολουθεί να μην εμφανίζεται. Αλλά αυτή η φωνή. Μεταμοφισμένη μηχανικά, αποφασιστική, σίγουρη, παγερή, αλαζονική. Τι μπορεί να εννοεί αυτός ο άνθρωπος, ότι θα λάβει το σημαντικότερο τηλεφώνημα της ζωής της; Κοιτάζει στον καθρέφτη

και πηγαίνει το Βοίνο από τη λωρίδα ταχείας κυκλοφορίας στη μεσαία, για την περίπτωση που λάβει πραγματικά κι άλλο τηλεφώνημα.

Τραβάει νευρικά μια κλωστή που ξέφτισε από το κόκκινο πουλόβερ της ακριβώς τη στιγμή που το iPhone χτυπάει ξανά.

Και πάλι *Άγνωστος*.

Πατάει δυνατά το πράσινο πλήκτρο και απαντά. «Εμπρός;»

«Είστε η Ρέιτσελ Ο'Νιλ;» ρωτάει μια φωνή. Μια διαφορετική φωνή. Μια γυναίκα. Μια γυναίκα που ακούγεται πολύ ταραγμένη.

Η Ρέιτσελ θέλει να πει «όχι», θέλει να διώξει τον κίνδυνο που πλησιάζει λέγοντας πως έχει πάρει πάλι το πατρικό της όνομα –Ρέιτσελ Κλάιν–, αλλά ξέρει πως δεν υπάρχει λόγος. Ότι κι αν απαντήσει ή κάνει δεν θα εμποδίσει αυτή τη γυναίκα να της πει πως το χειρότερο έχει συμβεί.

«Ναι», λέει.

«Λυπάμαι, Ρέιτσελ, έχω να σου πω πολύ άσχημα νέα. Έχεις στιλό και χαρτί για τις οδηγίες;»

«Τι συνέβη;» ρωτάει, πραγματικά έντρομη τώρα.

«Έχω απαγάγει την κόρη σου».